

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

Australiëring 61, 3823 XL Amersfoort. bdlamersfoort@kpnmail.nl

zie: www.JezusVerlosser.nl

Email: info@JezusVerlosser.nl

*Er is een Mens gekomen,
nu ik zie, versta ik dat,
die het werk heeft ondernomen,
dat ik bitter nodig had.
Mij die altijd blind zou wezen,
heeft Hij, wonder Gods, genezen.
Eén ding weet ik en door Wie,
dat ik blind was, maar nu zie.*

*'t Is door Hem, door God gezonden,
dat ik alles nu kan zien
en genâ heb ondervonden
die ik zeker niet verdien.
Hem, Gods Zoon vol mededogen,
huldig ik terneergebogen.
Eén ding weet ik en door Wie:
't Is door Jezus dat ik zie.*

(J.Ph.Buddingh)

Open ogen

Op een aantal plaatsen in de Bijbel wordt ons iets verteld over mensen waarvan, onder verschillende omstandigheden, de ogen worden geopend. Daardoor zien zij dingen, die zij voorheen niet zagen. Meestal is dat in hun voordeel, maar niet altijd.

Toen de Here God zijn scheppingswerk beëindigd had, overzag Hij alles wat Hij gecreëerd had: “En God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed.” (Gen. 1:31). Zijn ogen zagen de volkomenheid van zijn eigen werken en wat Hij toen zag ‘was zeer goed’, totdat...!

God had aan Adam, de eerste mens, het verbod opgelegd om van de boom der kennis van goed en kwaad te eten, op straffe van de dood (Gen. 2:16,17). God laat vervolgens de vrouw, Eva, uit de man ontstaan, waarna zij beiden gevonden worden bij de boom der kennis van goed en van kwaad. Waarom hebben wij mensen zoveel belangstelling, voor datgene wat God verboden heeft? Dat was bij de eerste mensen al het geval en wordt nog steeds onder ons mensen gevonden.

Dat wat niet goed voor ons is, wekt vaak onze nieuwsgierigheid, met alle nare gevolgen van dien. De duivel wacht hen bij de boom op en benadert daarop de vrouw en zegt iets opmerkelijks tegen haar: “Gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, **uw ogen geopend** zullen worden, en gij als God zult zijn, kennende goed en kwaad” (Gen. 3:4). De duivel suggereerde met deze woorden dat de Here God aan het eerste mensenpaar niet alle zegeningen had gegeven. In werkelijkheid wilde de Here God de mensen beschermen tegen de kennis, die zij niet nodig hadden om in volkomen vrede en harmonie met elkaar en met de Here te leven. Ook nu kan de Here God ons bepaalde dingen onthouden die de gemeenschap met elkaar en met Hem in de weg kunnen staan. Paulus schrijft dat hij de Here driemaal gebeden had om de doorn uit zijn vlees te verwijderen, maar de Here had daar

andere gedachten over (2Kor. 12:8,9). De apostel wijst ons erop dat er dingen kunnen zijn waarvan wij ons hebben te onthouden, want alles is ons wel geoorloofd, maar niet alles bouwt op (1Kor. 10:23). Wij worden ook opgeroepen om ons te onthouden van alle soort van kwaad (1Thess. 5:22). En ook Petrus waarschuwt ons dat wij ons hebben te onthouden van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel (1Petr. 2:11).

De vleselijke begeerten van de mens, worden door de satan gebruikt (misbruikt) en hij spreekt tot Eva, de vrouw van Adam; hij verdraait de woorden van God en Eva gaat de discussie met de duivel aan. De eerste dialoog, met negatieve gevolgen. Ook wij leven in een tijd waarin de dialoog tot een nieuw soort evangelie verheven is. De dialoog aangaan met mensen die een ander geloof aanhangen, betekent in de praktijk meestal dat er iets van de christelijke waarheden moet worden ingeleverd, om de ander 'in zijn waarde te laten'. Vrijwel altijd gaat het dan om de Persoon en de Godheid van de Here Jezus die ter discussie gesteld wordt.

“En de vrouw zag, dat de boom goed was om van te eten, en dat hij een lust was voor de ogen, ja, dat de boom begerlijk was...” (Gen. 3:6). Zij laat zich leiden door haar begeerte, neemt van de boomvrucht en geeft van die vrucht ook aan haar man. Zo wordt ook haar man in de overtreding betrokken, met het uitzicht op de dood als gevolg (Jac. 1:14). “Toen werden hun beider ogen geopend, en zij bemerkten, dat zij naakt waren” (Gen. 3:7). Hier vinden we de eerste maal in de Bijbel vermeldt dat er ogen worden geopend; maar het kwaad was al geschied en kon door de mens niet meer ongedaan gemaakt worden. Er was een offer nodig om de zonde, die door de ongehoorzaamheid van de mens in de schepping was gekomen, te niet te doen. “Want gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardig worden...door Jezus Christus, onze Here” (Rom.5:19-21).

Het offer dat in de Hof van Eden gebracht moest worden, werd niet door Adam en Eva gebracht, maar God Zelf bracht daar een offer (Gen. 3:21). Zo heeft God, door zijn eigen Zoon te zenden in deze wereld, Zelf voorzien in de oplossing van het zondeprobleem; de mens is daartoe zelf niet in staat (Joh. 3:16 en 8:3). “Gode zij dank, voor zijn onuitsprekelijke gave!” (2Kor. 9:15). Zijn uw ogen al geopend en heeft u al ingezien dat alleen het offer van de Here Jezus onze naaktheid kan bedekken? Zoals de Here de eerste mensen bekleedde met het door Hem gebrachte offer, zo moeten ook wij bekleed worden door het offer van de Here Jezus (2Kor. 5:3,4).

Toen de aan Abraham en Sara beloofde zoon op zich liet wachten, gaf Sara haar slavin Hagar aan Abraham, met de bedoeling om via deze slavin de lang beloofde zoon te verwekken. Maar ook hier ging het fout, door menselijk falen. Zoals het eerste mensenpaar twijfelde aan de juistheid van Gods woorden, zo handelden ook Abraham en zijn vrouw Sara naar eigen inzicht, waardoor er grote, onherstelbare problemen ontstonden. Koning Salomo schrijft daarover: “Vertrouw op de HERE met uw ganse hart en steun op uw eigen inzicht niet. Ken Hem in al uw wegen, dan zal Hij uw paden recht maken. Wees niet wijs in eigen ogen...” (Spr. 3:5-7). Onze eigen wijsheid onttaardt vaak in eigenwijsheid. Tijdens haar zwangerschap vlucht Hagar weg van Sara. Maar de Engel des Heren zendt haar weer terug naar Abraham, waarna zij hem een zoon baart, Ismaël (God hoort), daarmee aangevend dat God getuige was geweest en gehoord had naar het verdriet dat bij deze mensen ontstaan was, door eigen schuld (Gen. 16:15,16). De tegenstellingen tussen het nageslacht van Ismaël en het nageslacht van Isaäk zijn in onze dagen hoogst actueel!

Nadat 14 jaren later de door God beloofde zoon Isaäk (hij die lacht) wordt geboren, ontstaat er opnieuw tweedracht tussen Sara en Hagar, omdat Ismaël de spot drijft. Sara eist van Abraham, dat hij Hagar met haar zoon wegstuurt. Hagar en Ismaël zijn hierbij een type van de wet

die niet kan samengaan met Isaäk, de zoon van de belofte (Gal. 4:21-31). Maar omdat Ismaël een zoon van Abraham is, wordt ook deze zoon van de slavin tot het begin van een volk gesteld. Hagar wordt met haar zoon weggezonden, want wet en evangelie kunnen niet samengaan. Zij beiden dreigen van dorst in de woestijn om te komen en Hagar werpt haar zoon onder een struik en gaat op enige afstand van haar zoon zitten huilen. Toen hoorde God de stem van de jongen! Dat is ook de betekenis van zijn naam: 'God hoort'. De Engel des Heren verschijnt opnieuw bij Hagar, en Hij troost haar met schone beloften. "Toen opende God haar ogen, en zij zag de waterput..." (zie Gen. 21:8-19). De Engel Gods liet haar zien wat zij zelf niet gezien had: water in de woestijn om te kunnen overleven. Wonderbare genade van de Here voor deze slavin en haar zoon!

De Here Jezus zei later tot die andere vrouw bij de waterput in Samaria: "Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven... wie gedronken heeft van het water dat Ik hem geven zal, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven" (Joh. 4:10,14). De Here Jezus zegt vervolgens tot zijn discipelen: "Sla uw ogen op en beschouwt de velden dat zij wit zijn om te oogsten" (Joh. 4:35).

Dat werd gezegd tot de discipelen toen zij in het land Israël waren. De Here Jezus wees hen op de nood die er was in hun eigen land. Is dat nu anders? Is de geestelijke nood in ons eigen land niet minstens zo groot? Is Nederland niet tot een zendingsland vervallen? Wordt het geen tijd om in plaats van zendelingen naar andere werelddelen te sturen, eerst eens in eigen land zending te bedrijven? "Sla uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten." Dat was dus binnen oogbereik, dat wil zeggen dicht bij huis. Wat is er overgebleven van het zogenaamde 'Calvinistische Nederland'? De kerkverlating heeft schrikbarende vormen aangenomen. Kerkgebouwen worden afgebroken of omgebouwd

tot evenementenhal. De Here Jezus heeft gezegd: “Doch, als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan het geloof vinden op aarde?” (Luc. 18:8) Ligt er niet een taak in ons eigen land?

Korte tijd later wordt Abraham door God opgeroepen om zijn enige zoon te offeren in het land Moria. Moria is de berg waar later koning Salomo de eerste tempel zou oprichten (2Kron. 3:1). Deze berg Moria is de plaats die ons spreekt zowel van een vader die bereid was zijn enige zoon te offeren, alsook de plaats waar de hoogmoed van de mens geoordeeld is (1Kron. 21). Beide gebeurtenissen zijn een ‘voor’-beeld van God de Vader, die zijn eniggeboren Zoon geofferd heeft voor onze zonden. Zoals Abraham de weg naar Moria samen met zijn zoon Isaäk ging (Gen. 22:6^b, 8^b), zo ging God de Vader, die weg samen met zijn Zoon, de Here Jezus (Joh. 8:29 en 16:32^b). Op het moment dat Abraham het mes nam om zijn enige zoon Isaäk te offeren, was daar opnieuw de Engel des Heren, maar nu om Abraham te weerhouden.

Isaäk, de zoon van Abraham, werd daardoor gevrijwaard van de dood, maar God, de Vader van onze Here Jezus Christus, heeft zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven (Rom. 8:32). Nadat Abraham ervan weerhouden was om zijn eigen zoon te slachten, gebeurt er iets bijzonders: “Toen sloeg Abraham zijn ogen op en daar zag hij een ram achter zich,...en offerde hem ten brandoffer in plaats van zijn zoon” (Gen. 22:13). Abraham zag met zijn geopende ogen dat God Zelf zou voorzien in het ware Brandoffer: de Here Jezus. Van de Here Jezus staat, van voor zijn komst in de wereld, geschreven, “Slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar gij hebt Mij een lichaam bereid; in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zeide Ik (d.i. de Here Jezus): zie, hier ben Ik - in de boekrol staat van Mij geschreven - om uw wil, o God, te doen” (Hebr. 10:5-10, zie ook Ps.40:7-9). Hebben wij, net als Abraham, ook al de ogen opgeslagen en zien wij ook al het ware Brandoffer, de Here Jezus? ‘Want Christus heeft óók ú liefgehad en heeft Zich voor óns overgegeven, als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk’ (zie Ef. 5:2).

Tijdens de reis van het volk Israël naar het beloofde land werd Balak, de koning van Moab, zeer bang voor het volk Israël. Hij huurt een waarzegger, Bileam, om het volk Israël te vervloeken (Num.22 e.v.). Voorzien van de waarschuwingen van God om alleen de woorden van de Here te spreken, begeeft Bileam zich op reis naar koning Balak. Tijdens zijn reis verspert de Engel des Heren hem de weg, maar Bileam 'heeft daar geen oog voor'. De ezelin ziet de Engel des Heren wel en zij wijkt van de weg af en gaat een akker op. Bileam wordt boos op de ezelin en mishandelt haar. Teruggekeerd op de weg ziet de ezelin opnieuw dat de Engel des Heren hen de weg verspert en nu drukt zij zich tegen een muur aan, waarbij de voet van Bileam beklemd wordt. De ezelin krijgt opnieuw een pak slaag. Nadat zij de reis verder vervolgen, blokkeert de Engel des Heren hen voor de derde maal de weg, wat wel weer gezien wordt door de ezelin maar niet door Bileam. Waarzeggers zien dus niet alles! Nu weigert de ezelin om nog verder de weg te gaan en gaat erbij liggen, met Bileam boven op haar. Ze krijgt opnieuw stokslagen. Maar dan gebeurt er iets bijzonders: de Here opent de mond van de ezelin, en zij vraagt aan Bileam waarom zij nu al driemaal geslagen is, terwijl zij hem juist in bescherming wilde nemen, want de Engel des Heren had een getrokken zwaard in de hand. En dan gebeurt het volgende wonder: "Toen opende de HERE de ogen van Bileam; hij zag de Engel des HEREN met getrokken zwaard in de hand op de weg staan..." (Num. 22:31). Van de ezelin werd de mond geopend en van Bileam werden de ogen geopend! De genade van de Engel des Heren ten opzichte van Bileam is groter, dan de dankbaarheid van Bileam ten opzichte van de ezelin, die hem wilde beschermen! Bileam was als een blinde wegwijzer (Matth. 23:16, 24). Bileam had gezegd tot de ezelin: "had ik een zwaard in mijn hand, dan zou ik u nu zeker doden" (Num. 22:29). Gelukkig had hij geen zwaard, waardoor de ezelin verder kon leven. Ondank is 's werelds loon.

Maar toen Bileam de ogen werden geopend, zag hij iemand, de Engel des Heren, die wél een getrokken zwaard in de hand had, waarmee

Bileam gedood zou kunnen worden. Dat was de eerste les, die Bileam ter harte kon nemen! In het besef, waarvoor de ezelin hem heeft behoed, knielt Bileam nu neer voor de Engel des Heren en werpt zich op zijn aangezicht. Zoals in de naaste toekomst in de naam van Jezus, zich alle knie zal buigen en alle tong (ook die van Bileam) zal belijden: Jezus Christus is Heer, tot eer van God, de Vader (zie Filip. 2:10,11). De ezelin had meer gezien dan Bileam, de waarzegger, voordat zijn ogen geopend werden. Zo heeft de Here Jezus gezegd: “Ik dank U Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard” (Luc. 10:21). Laten ook wij niet geringschattend neerkijken op medegelovigen, want soms kunnen zij wel eens meer zien dan wij en laten wij hen hoogachten en naar hen luisteren als de Here hun de mond opent.

De apostel Petrus herinnert ons aan de geschiedenis van Bileam en de ezelin en beschrijft die gebeurtenis in relatie tot de huidige mensenwereld. Hij beschrijft die als: “onrechtvaardigen... begerig naar onreinheid, het vlees volgen en (hemelse) heerschappij verachten ...Doordat zij de rechte weg verlaten hebben, zijn zij verdwaald en de weg opgegaan van Bileam ... die het loon der ongerechtigheid liefhad, maar een terechtwijzing kreeg voor zijn ongerechtigheid: het stomme lastdier, dat met mensenstem sprak, heeft de dwaasheid van de profeet verhinderd“ (2Petr. 2:9-16). Bileam's ogen werden geopend en hij zag de Engel des Heren staan, met in zijn hand het getrokken zwaard, gereed om het oordeel over Bileam te voltrekken. Dat oordeel zal in de naaste toekomst worden voltrokken door de Here Jezus over allen, die ‘de ogen gesloten houden’ voor de ernstige waarschuwingen waarop Gods woord ons wijst. Dan zal Hij, die het tweesnijdend scherpe zwaard heeft, maar dat dan uit Zijn mond zal komen (Openb. 1:16), het oordeel uitoefenen over hen “...die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden” (Rom. 1:18^b).

Ten tijde van de profeet Elisa was er oorlog tussen Israël en de koning van Aram (2Kon. 6:8-23). Het blijkt dat het overleg tussen de koning en

de legerleiders door de Here bekendgemaakt wordt aan ‘de man Gods’ (Elisa), die daarop de koning van Israël van de vijandelijke bedoelingen in kennis stelt. De koning van Aram, die daar achter komt, besluit om de profeet Elisa gevangen te nemen. Hij stuurt een sterk leger op Elisa af, die zich in Dothan bevond (de plaats waar Jozef zijn broeders had gevonden (Gen. 37:17)). Reden voor paniek? Helemaal niet, want Elisa wist dat de ogen van de Here over de ganse aarde gaan, om krachtig bij te staan, hen wier hart volkomen naar Hem uitgaat (2 Kron. 16:9), en de knecht van Elisa zou dat ook spoedig ervaren. De knecht van Elisa zag alleen de paarden en wagens van het vijandelijke leger, maar Elisa zag meer! Tegen de krachtige bijstand van de Here was het sterke leger van Aram niet opgewassen. Dan doet Elisa iets bijzonders. Hij vraagt niets voor zichzelf, maar hij bidt voor zijn knecht: “HERE, open toch zijn ogen, opdat hij zie. En de HERE opende de ogen van de knecht en zie, de berg was vol vurige paarden rondom Elisa” (2 Kon. 6:17). Het vertrouwen van Elisa op de Here werd niet beschaamd; de knecht van de man Gods moest dat nog leren. Ook wij moeten leren dat de woorden van de Here Jezus: “En zie, Ik ben met u, al de dagen, tot aan de voleinding van de wereld” (Matth. 28:20) ook gelden tijdens de moeilijke perioden in ons leven, evenals de apostel Paulus dat ervaren heeft tijdens de moeilijke momenten in zijn leven (zie Hand. 23:10,11).

Er gebeurden twee opvallende dingen: de ogen van de knecht werden geopend, maar tegelijkertijd werden de ogen van het legervolk tijdelijk verblind. Nadat Elisa het verblinde leger weggevoerd heeft naar Samaria, bidt hij daar opnieuw tot de Here, maar nu met het verzoek of de Here hun ogen weer wil openen, wat de Here dan ook doet. De koning van Israël wil het leger van Aram daarop neerslaan, maar daar geeft Elisa geen toestemming voor. Integendeel, Elisa geeft opdracht om het vijandelijke leger van voedsel en drank te voorzien, waarna het leger, zonder slag of stoot, terugkeert naar huis. Zij hadden nu iets om over na te denken, want hun ‘ogen waren geopend’. Paulus schreef later: “Wreekt uzelf niet, geliefden, ... Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem

te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen. Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede” (Rom. 12:19-21).

De les uit de geschiedenis van Elisa is nog steeds actueel, ook voor ons, mede door het onderwijs van Paulus in dit soort kwesties. Dat is de liefde van onze God en Vader die wij als gelovigen in deze wereld, vol militair geweld, mogen uitdragen, in de hoop dat God de ‘ogen van de mensen wil openen’ en zij *Zijn liefde* mogen zien, “welke is in Christus Jezus, onze Here” (Rom. 8:39).

De geschiedenis van Elisa toont ons dat God bij machte is om zowel de ogen van de mensen te openen als te sluiten voor Zijn zegeningen. Dat laatste is sinds ongeveer 2000 jaar het geval met het grootste deel van het Joodse volk. Toen zij de genade van God, die hen werd aangeboden door de komst van de Here Jezus en waarvan de apostelen op de Pinksterdag getuigden, afwezen, heeft God zijn volk moeten treffen met hetzelfde oordeel dat, tijdelijk, over het Aramese leger kwam: blindheid. Paulus schrijft over dit volk Israël: “God gaf hun een geest van diepe slaap ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden. En David zegt... Laten hun ogen verduisterd worden, zodat zij niet zien...” (Rom. 11:8-10). Er zal echter ook, na de opname van de gemeente, voor het Joodse volk een moment komen dat hun de ogen geopend zullen worden dankzij de ‘meerdere Elisa’: de Here Jezus. Hij is de ware man Gods en “dan zullen zij Hem aanschouwen, die zij doorstoken hebben” (Zach. 12:10). Dan zal vervuld worden wat Jesaja schreef: “Uw ogen zullen de Koning in zijn schoonheid aanschouwen; ...” (Jes. 33:17).

De profeet Elisa ging tijdens zijn dienst door het land Israël en verrichtte daar vele wonderen. Als eerste wordt genoemd dat hij het water in Jericho gezond maakte (2Kon. 2:19-22). Vervolgens heeft hij een arme weduwe geholpen in de zorg voor haar levensonderhoud, door haar te voorzien van vele vaten olie (2Kon. 4:1-7).

Een nog groter wonder gebeurde echter in de stad Sunem, bij een welgestelde vrouw (2Kon. 4:8-37). Zij sprak tot haar man over de profeet Elisa en zei dat hij 'een heilige man Gods' was, waarop zij in hun huis een kamer voor hem bouwden, waar hij tijdens zijn rondreizen kon overnachten. Ook die andere Man Gods, de Here Jezus, had een plaats waar Hij regelmatig naar toeging om er te verblijven, namelijk bij Maria, Martha en Lazarus in Bethanië (Matth. 21:17 en Joh. 12:1). Hij was daar welkom in hun huis. Kan ook van ons gezegd worden dat wij ons huis openstellen voor de Here Jezus en zijn volgelingen? "Vergeet de herbergzaamheid niet, want daardoor hebben sommigen, zonder het te weten, engelen geherbergd" (Hebr. 13:2).

Er was echter een verdriet bij dit echtpaar: zij waren kinderloos. Wanneer Elisa kennis neemt van het verdriet van dit echtpaar in Sunem, vertelt hij hen dat zij over een jaar een zoon zullen ontvangen. Dit was, naar de mens gesproken, onmogelijk omdat de man daarvoor veel te oud was (vs.14). Een vergelijkbare situatie als bij Abraham en Sara, maar "zou voor de HERE iets te wonderlijk zijn?" (Gen. 18:14). Door de geboorte van de zoon van de Sunamitische, precies een jaar later, bewees God opnieuw dat voor Hem niets onmogelijk is. Echter, nadat de knaap groot is geworden, sterft hij op de schoot van zijn moeder, waarschijnlijk wegens een zonnesteek. Maar de Sunamitische vrouw wist dat de Here de heilige man Gods had gebruikt voor het wonder van de geboorte en zij laat Elisa met spoed ophalen. Ondertussen spreekt zij nog troostrijke woorden tot haar bedroefde man: "Wees maar gerust" (vs.23). Haar vertrouwen in de Here op een goede afloop, was onwankelbaar! Zij heeft waarschijnlijk, net als Abraham, 'overwogen dat God bij machte was hem zelfs uit de doden op te wekken' (Hebr. 11:18), alleen met dit grote verschil dat deze zoon, in tegenstelling tot Isaäk, werkelijk gestorven was. Zij wist dat de dood niet het laatste woord heeft. De Here Jezus heeft hem, die de macht over de dood had, dat is de duivel, onttroond, en allen bevrijd, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren (zie Hebr.

2:14,15). Door de lichamelijke aanraking van Elisa met de gestorven jongeling, keert deze weer terug uit de doden. "Toen niesde de jongen zevenmaal en opende zijn ogen" (vs.35), het ultieme bewijs dat zijn hoofd weer hersteld was! Het eerste wat deze jongeman gezien zal hebben, toen hij het leven weer terug kreeg, was 'de heilige man Gods' die deze daad verricht had. Het gevolg? De Sunamitische werpt zich aan de voeten en buigt zich neer voor deze heilige man Gods! Zo heeft later de Here Jezus de hand gevat van het dochtertje van Jaïrus en haar uit de doden opgewekt (Luc. 8:53-55).

Hebben wij dat ook al gedaan; ons neergebogen voor de Here omdat Hij ons verlost heeft van de dood? Want "Ook u, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en zonden, waarin gij vroeger gewandeld hebt ... heeft (God) ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten in Christus Jezus, om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom van zijn genade te tonen ..." (Ef.2:1, 6, 7). Zijn 'uw ogen al geopend' voor deze ondoorgrondelijke genade?

Toen koning Salomo de bouw van de tempel voltooid had, knielde hij tijdens de inwijdingsceremonie van de tempel neer op een koperen gestoelte dat exact dezelfde afmetingen had als het altaar (Ex. 27:1 en 2Kron. 6:13). Vanaf die plaats riep Salomo de Here aan en vroeg Hem of Hij wilde horen naar het geroep en gebed van de koning, "zodat uw ogen dag en nacht geopend zijn over dit huis ..." (2Kr.6:20). De Here verschijnt aan Salomo in een droom, en belooft hem: "Thans zullen mijn ogen geopend zijn en zullen mijn oren luisteren naar het gebed te dezer plaatse ... mijn ogen en **mijn hart** zullen daar zijn al de dagen ..." (2Kron. 7:15,16). Daardoor mogen we ons geruststellen met de gedachte dat de ogen van de Here thans over de gehele aarde gaan, om krachtig bij te staan hen, wier hart volkomen naar Hem uitgaat (zie 2Kron. 16:9). Hij ziet ons en volgt ons 'met open ogen' zowel overdag als 's nachts, op de plaats waar wij ons bevinden.

*O "Heiland-God", uw liefde is groot!
U had geen lust in onze dood,
maar in ons heil en leven.
U hebt reeds in de eeuwigheid
besloten om uw heerlijkheid
en 't zoonschap ons te geven.
In Christus zijn we U aangenaam.
Wij mogen als uw kind'ren saâm
U Abba Vader noemen.
O Vader, zo dichtbij gebracht
bewond'ren wij uw liefdemacht.
U willen we eeuwig roemen.*

(G.L. 215:1)

In het Nieuwe Testament wordt van verschillende personen verteld dat hun ogen geopend werden. Sommigen van hen waren voorheen blind en konden niets zien, anderen waren niet blind, maar zagen ook niet alles. Zo kunnen ook wij soms geestelijk blind zijn voor datgene wat tot ons geestelijk voordeel kan zijn. De Here Jezus verweet de Schriftgeleerden en Farizeeën dat zij dwazen en blinden waren omdat hen het juiste inzicht in het onderscheid tussen het goud en de tempel, de gave en het altaar, ontbrak (Matth. 23:16-19). Zij waren ziende blind en horende doof aangaande de geestelijke zaken.

Toen de Heiland op een sabbat een mens met een verschrompelde hand had genezen, beraamden de Farizeeën het plan om de Here Jezus om te brengen, omdat Hij de sabbat geschonden zou hebben (Matth. 12:9-14). Vervolgens bracht men iemand bij Hem die zowel bezeten als blind en stom was. Een uiterst trieste persoon, die onbekwaam was tot enige goede daad. De Heiland genas deze arme man van al zijn kwalen 'en hij zag!' (Mt.12:22). Dat was nooit eerder voorgekomen in de geschiedenis. Deze man, voor wie in de wereld van die tijd eigenlijk geen plaats was, werd door de Heiland hersteld tot een normaal mens.

Er werd geen rekening naar de zorgverzekeraar gestuurd; hij ontving het gratis, 'om niet' (zie Matth. 10:8), omdat de Here Jezus medelijden met deze man had. De voorheen krankzinnige, stomme en blinde man werden de ogen geopend en toen zag hij als eerste de Man die hem hersteld had. De Farizeeën echter, die van deze wonderbaarlijke genezing hoorden, bleken volkomen 'blind' voor de liefde van de Heiland en beschuldigden de Here Jezus ervan dat Hij deze wonderen had gedaan door Beëlzebul, de overste van de boze geesten: de duivel (Matth. 9:34 en 12:24). De Here Jezus maakte hen duidelijk dat deze lastering van de Heilige Geest, die op Hem rustte (Matth. 12:31,32), on vergeeflijk is en blijft.

Terwijl de Here Jezus met zijn discipelen op weg was naar Jeruzalem, de stad van de grote Koning (Ps. 48:3 en Matth. 5:35^b), vertelde Hij hen dat Hij daar door de overpriesters en Schriftgeleerden ter dood veroordeeld zou worden. Dat vonnis wilden deze joodse mannen niet zelf voltrekken, maar dat lieten zij uitvoeren door de heidenen (Matth. 20:17-19). De apostel Petrus bracht deze gezamenlijke misdaad op de pinksterdag nog eens duidelijk voor het voetlicht, toen hij sprak: "Mannen van Israël, hoort deze woorden: Jezus, de Nazoreeër, een man van Godswege aangewezen door krachten, wonderen en tekenen, die God door Hem in uw midden verricht heeft, zoals gij zelf weet...hebt gij door de handen van wetteloze mensen aan het kruis genageld en gedood!" (Hand. 2:22,23)

En ook Stefanus, een man vol van geloof en de Heilige Geest, liet geen misverstand over deze misdaad bestaan toen hij, staande voor de joodse Raad sprak: "Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen de Heilige Geest, gelijk uw vaders zo ook gij...Zelfs hebben zij hen gedood, die geprofeteerd hebben van de komst van de Rechtvaardige, van wie gij nu verraders en moordenaars geworden zijt" (Hand. 7:51,52). Nadat hij deze woorden gesproken had en zo een aanklacht deed tegen hun geweten, lezen we: "...hij, vol van de Heilige Geest, sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods" (Hand.

7:51-56). De ogen van Stafanus werden geopend en hij zag de hemelen geopend. De ogen van de joodse Raad werden verblind en hun oren toegestopt en in hun blinde woede gingen zij over tot de volgende moord: de steniging van Stefanus (Hand. 7:58).

Duizenden oprechte gelovigen zijn in de Middeleeuwen door de inquisitie (de rechtbank van de Rooms-Katholieke Kerk) ter dood veroordeeld omdat zij alléén de Here Jezus wilden gehoorzamen. De inquisitie liet de uitvoering van de straf door verbranding echter door de wereldlijke overheid uitvoeren. Deze kerk is verantwoordelijk voor vele duizenden moorden op de kinderen van de Here, wat ook in het toekomstige oordeel aan haar vergolden zal worden (zie Openb. 17:6 en 18:5,8). Deze kerk heeft niets geleerd van de geschiedenis ten tijde van de eerste gemeente. Dan zal over haar op dezelfde wijze voltrokken worden, wat zij aan vele gelovigen heeft voltrokken: “zij zal met vuur verbrand worden”. (Openb. 18:8). Dan zullen al deze misdaden voor God in gedachtenis worden gebracht en zal de gramschap van zijn toorn zich over haar openbaren (Openb. 16:19). Dan zal ten uitvoer gebracht worden, waarnaar de ontslapen zielen, die nu op de veilige plaats onder het altaar verblijven, vroegen: “Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wrekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?” (Openb. 6:9-11, zie ook Hebr. 10:30). De ware gelovigen binnen deze kerk worden opgeroepen om de hoofdstad van deze kerk (het systeem) te verlaten (Openb. 18:4). Een oproep die nog steeds uitgaat!

Tijdens zijn reis naar Jeruzalem, trok de Heiland naar de stad Jericho, en zowel vóór zijn binnenkomst in deze stad alsook ná zijn vertrek uit deze stad, zaten er blinden langs de weg die Hem aanriepen. Juist vóór Jericho zat de blinde Bartimeüs (zoon van de hooggeschatte) langs de weg te bedelen (Luc. 18:35-43). Hij hoorde dat er een grote schare mensen voorbij ging en hij vroeg aan de omstanders wat er gaande was. Deze omstanders zeiden hem echter niets over de schare, maar zij vertelden alleen dat Jezus, de Nazoreeër voorbij ging. Te midden van

die grote schare spitst de aandacht van de omstanders zich toe op die ene Persoon: de Here Jezus. De omstanders noemen Hem 'Nazoreeër', omdat Hij uit de stad Nazareth kwam (Matth. 2:23).

Tegelijkertijd is het ook een heenwijzing naar het ware nazireeërschap van de Here Jezus. Van de nazireeër staat o.a. geschreven (Num. 6:13-15, 20^b): "Dit nu is de wet aangaande de nazireeër. Wanneer de tijd van zijn nazireeërschap ten einde is, dan zal men hem naar de ingang van de tent der samenkomst brengen, en hij zal zijn offergave de HERE aanbieden: een gaaf éénjarig schaap als brandoffer en een gave, éénjarige ooi als zondoffer en een gave ram als vredeoffer, met een korf ongezuurde broden van fijn meel, koeken aangemaakt met olie, en dunne ongezuurde broden bestreken met olie, met het bijbehorende spijsoffer en de bijbehorende plengoffers... Eerst daarna zal de nazireeër wijn mogen drinken."

Dienovereenkomstig heeft de Here Jezus de wet op het nazireeërschap op Zichzelf toegepast, bij de instelling van het avondmaal. "En hij nam een beker, sprak de dankzegging uit, en gaf hun die en zij dronken allen daaruit... Voorwaar, Ik zeg u, Ik zal voorzeker niet meer van de vrucht van de wijnstok drinken, tot op die dag, dat Ik haar nieuw zal drinken in het koninkrijk Gods" (Marc. 14:23-25). Terwijl de discipelen reeds mochten drinken van de wijn, zou de Here Jezus eerst Zichzelf voor Gods aangezicht stellen ('de ingang van de tent der samenkomst' – Hebr. 10:19,20) en Zichzelf de Here als offergave aanbieden, als brandoffer, zondoffer, vredeoffer, als het fijne meel, als het ongezuurde brood, als het ware spijsoffer en plengoffer. Hij is dat gave éénjarige schaap, het ware LAM, dat al deze offers in zijn lichaam op het kruis heeft gebracht, "Gode tot een welriekende reuk" (Ef.5:2).

Nadat de Here Jezus Zichzelf op deze volmaakte wijze op het kruis aan God heeft aangeboden, zal Hij in de naaste toekomst, als de meest uitnemende Nazireeër, bij de vestiging van het koninkrijk Gods, van de wijn drinken. Dan zal de door Hem vervulde wet op het nazireeërschap, haar voltooiing vinden.

Bartimeüs begon de Here Jezus aan te roepen, maar niet als Nazoreeër, maar als 'Zoon van David', en hij vroeg om 'medelijden' van de Heiland.

De apostel Petrus, die zich ook in het gezelschap bevond (Luc. 18:31) schreef later dat de Here Jezus veel meer heeft gedaan dan 'medegeleden' met ons; dat Hij juist, als Enige, vóór ons geleden heeft, "daar ook Christus voor u geleden heeft..." (1Petr. 2:21). Dat betekent dat Christus niet 'naast ons' is gaan staan in het lijden, maar juist in onze plaats is gaan staan in het lijden. Hij alleen onderging voor ons het plaatsvervangend lijden.

De mensen die vooraan liepen in deze optocht, hadden geen begrip voor de nood van deze blinde man en begonnen Bartimeüs te bestraffen: hij moest zijn mond houden! Zo meedogenloos kunnen mensen zijn. Als iemand de Heiland wil aanroepen, kunnen er, ook nu nog, mensen zijn die beweren dat de mensenliefde van God (Tit.3:4) niet voor iedereen bestemd is. Maar het voorbeeld van Bartimeüs is navolgenswaard: gewoon blijven roepen en desnoods nog luider dan daarvoor. Ook de Kananese vrouw liet zich niet van haar stuk brengen toen ze de Heiland vroeg om haar dochtertje te genezen, ondanks het feit dat de discipelen de Here Jezus vroegen om haar weg te sturen (Matth. 15:22-28).

*O, neem het aan,
Gij laat geen bidder staan.
Gij hoort in hemelingen,
verloste zondaars zingen,
O, neem het aan!
(JdH. 410)*

De schreeuw van Bartimeüs: "Jezus, Zoon van David, heb medelijden met mij!" werd door de Heiland gehoord, en Hij stond stil! Als er ook nu nog enig mens tot de Here Jezus roept, staat Hij stil en mag de roepende

ook tot de Heiland komen. Bartimeüs zag niets, maar hoorde wel de stem van de Here Jezus. Kennen wij ook het onderscheid tussen de vele stemmen van de vooraan lopende mensen en de stem van de Here? De mensen die zo nodig voorop moeten lopen ontbreekt het vaak aan (in) zicht in/op datgene wat het hart van de Heiland beweegt. De Heiland liet Zich niet van de wijs brengen, want Hij liet de blinde Bartimeüs bij Zich brengen en stelde hem een vraag. “Wat wilt gij dat Ik u doen zal?” Hij zei: “Here, dat ik ziende worde!” Opmerkelijk is de snelle geestelijke groei van Bartimeüs. Hij spreekt de Here Jezus achtereenvolgens aan met drie verschillende benamingen:

- Jezus,
- Zoon van David,
- Here.

De laatste benaming is van een bijzondere betekenis, omdat die aansluit bij datgene wat de profeten in het Oude Testament hebben geschreven. Jesaja schrijft over de Knecht des Heren: “Ik, de HERE, heb U geroepen in gerechtigheid, uw hand gevat...om blinde ogen te openen” (Jes.42:6,7, zie ook Luc. 4:18,19). De macht om van blinde mensen de ogen te openen, was slechts gegeven aan de Knecht des Heren; dat is de Here Jezus. In de psalmen staat het nog duidelijker, wie deze Knecht des Heren is: “de HERE maakt de blinden ziende” (Ps.146:8^a). Met die belijdenis sprak Bartimeüs tot de Heiland: “Here, dat ik ziende worde”. Eigenlijk waren Bartimeüs al ‘de ogen geopend’, (geestelijk), want hij ‘zag’ als enige wie daar werkelijk voorbijging en voor hem halt hield: de Here! Deze blinde man, Bartimeüs had in slechts enkele ogenblikken ‘gezien’ wie daar voor hem stond: de Here! Wat degenen die voorop liepen niet hadden begrepen, was aan Bartimeüs al snel duidelijk geworden.

De Heiland gaf gehoor aan het verzoek van Bartimeüs en hij werd ziende. Maar behalve dat van Bartimeüs de ogen geopend werden, zei de Here Jezus iets tegen hem, dat nog veel verder strekt: “uw geloof heeft u behouden!” Behalve het gezichtsvermogen, had Bartimeüs ook de eeuwige behoudenis ontvangen. Hij zag nu nog de Heiland in een

menselijke gedaante, maar in de eeuwigheid zal hij Hem zien in zijn goddelijke heerlijkheid. Wat deed Bartimeüs hierna? Heel eenvoudig: “hij volgde Hem, God lovende.” Doen wij dat ook, als de Heiland ons de natuurlijke ogen geopend heeft en wij Hem nu met onze geestelijke ogen mogen zien en kennen? Volgen wij nu ook alleen de Here Jezus, en niet degenen die vooraan lopen? Kunt u het nazeggen: “Maar wij zien Jezus...met eer en heerlijkheid gekroond” (Hebr. 2:9)? Geeft u, net als die schare bij Jericho, ‘Gode lof’?

Bij het verlaten van Jericho waren er twee blinden die langs de weg zaten (Matth. 20:29-34). Hun namen staan niet vermeld en dat is veelzeggend, want dan kunnen wij deze gebeurtenis op onszelf toepassen. De situatie bij de uittocht uit Jericho is vrijwel dezelfde als bij de intocht in deze stad Jericho. Ook hier bestrafte de schare de roepende blinden; de schare had nog niet veel geleerd en was nog steeds ‘blind’. De manier waarop deze beide blinden de Heiland aanriepen is toch anders dan de wijze waarop Bartimeüs dat deed. Bij Bartimeüs was de volgorde van aanroepen: Jezus – Zoon van David - Here. Maar hier is de volgorde van aanroepen juist tegenovergesteld. Deze beide blinden spraken de Heiland aan in de volgorde: Here – Zoon van David. Misschien was de genezing van die andere blinde man, Bartimeüs, hen ter ore gekomen en wisten zij dat alléén bij de Here genezing te vinden was. Toen de Heiland dat hoorde, werd Hij met ontferming bewogen en raakte hun ogen aan. Daar, waar de Here Jezus alleen tot Bartimeüs sprak, raakte de Heiland bij deze twee blinden de ogen aan, waarop terstond hun ogen geopend werden. Het gevolg? ‘Zij volgden Hem’!

Op zijn reis naar Jeruzalem, zag de Heiland in het voorbijgaan een man die vanaf zijn geboorte blind was (Joh. 9). De discipelen die Hem vergezelden, leggen Hem de vraag voor: “Rabbi, wie heeft gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind geboren is?” (vers 2) Merkwaardige vraag, want de strekking van deze vraag houdt in dat iemand voor zijn/haar geboorte gezondigd zou kunnen hebben. David schrijft daarover: “Zie, in

ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen” (Ps.51:7). De zonde, als Godvijandig fenomeen, wordt door de ouders aan de kinderen doorgegeven, maar de zonden ontstaan door de verkeerde handelingen van het nageslacht en is daarvoor zelf verantwoordelijk; niet de ouders (zie Ezech. 18:20). De Heiland zei dan ook tot zijn discipelen dat deze blindheid niet het gevolg is van zondige werken. “Noch deze heeft gezondigd noch zijn ouders, maar de werken Gods moesten in hem openbaar worden” (vers 3). Mensen houden zich vaak meer bezig met de oorzaak van de zonde, dan hun toevlucht te zoeken tot Hem die de zonde kan wegnemen.

De Here Jezus had al eens eerder uitgelegd aan zijn discipelen dat Hij gekomen was om het werk van de Vader die Hem gezonden had, te volbrengen (Joh. 4:34). En nu toont de Here Jezus bij deze blindgeboren man dat ook in de praktijk. Het werk dat de Vader aan de Zoon gegeven had om te volbrengen, heeft Hij volbracht op het kruis van Golgotha, toen Hij in het gebed tot de Vader sprak: “Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te volbrengen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt” (Joh. 17:4). Maar nu moest een deel van dat werk in deze blindgeboren man openbaar worden.

De Here Jezus maakte slijk en legde dat op de ogen van de blinde man. Waarom slijk? Hanna, de echtgenote van Elkana, heeft in haar gebed tot God gezegd, toen Zij Hem om een zoon had gevraagd: “Hij heft de geringe op uit het stof, Hij heft de arme omhoog uit het slijk”(1Sam.2:8). Deze profetie werd nu werkelijkheid in het leven van deze blinde man, wiens naam niet wordt genoemd. Niet de blinde man staat centraal, maar Hij die deze blinde man de ogen opent, wordt ons voor de aandacht gesteld. De Heiland stuurt de man naar Siloam om zich daar te wassen. In deze plaats had kort tevoren een ernstig ongeval plaats gevonden, toen de vallende toren in deze stad achttien onschuldige burgers had gedood (Luc. 13:4,5). Maar de Heiland wist wat Hij deed, want de plaats die aan de dood herinnerde, werd nu de plaats waar de ogen van de blinde man open gingen. De man had aandachtig geluisterd naar de woorden,

die de Heiland tot hem gesproken had en deze woorden op zichzelf toegepast. Hij had niet alleen zijn ogen, maar geheel zichzelf gewassen, zoals de Heiland dat tot hem gezegd had (vers 7). Door de wassing met het water was de voorheen blinde man nu in staat om de Heiland, zijn Weldoener, met geopende ogen te aanschouwen. Zo worden ook wij nu opgeroepen, om met een lichaam dat gewassen is met zuiver water 'in te gaan in het heiligdom', om daar de gemeenschap met de Here te ervaren (Hebr. 10:19,22^b).

Nadat deze man na de wassing is terug gekeerd, begint de twijfel toe te slaan bij de burens en andere mensen. De voorheen blinde man geeft het antwoord op die twijfels: "De mens, die Jezus genoemd wordt, maakte slijk, streek het op mijn ogen en zeide tot mij: "Ga heen naar Siloam en was u...en toen ik mij gewassen had, werd ik ziende" (vers 11). Om uit deze impasse te kunnen komen brengen zij de man naar de Farizeeën, maar de woorden van de voorheen blinde man tot de Farizeeën zijn dezelfde als doorvoor: "Hij legde slijk op mijn ogen, ik wies mij, en nu kan ik zien" (vers 15). Maar nu ontstaat er ook onder de Farizeeën verdeeldheid. Sommigen zeggen dat de Here Jezus niet van God gekomen kan zijn, terwijl anderen zeggen dat het onmogelijk is dat een zondig mens zulke tekenen kan doen, daarmee, waarschijnlijk onbedoeld, aangevend dat de Here Jezus zonder zonde moest zijn. Ze komen er samen niet uit en ze vragen aan de man zelf wat zijn mening hierover is. Het antwoord is verbluffend eenvoudig: "Hij is een profeet". De ouders van deze man worden bevreesd omdat zij beseffen dat een belijdenis van hen de verbanning uit de synagoge kan betekenen. Ze kiezen eieren voor hun geld. Heel herkenbaar toch? Gewoon je mond houden, terwijl je de waarheid kent, om problemen te voorkomen en om jezelf veilig te stellen. Dan heb je ook geen problemen! Maar de Here Jezus heeft gezegd: "Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, hem zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is, maar al wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader, die in de hemelen is" (Matth. 10:32,33).

De Farizeeën roepen de man nog een keer en zeggen dat de Here Jezus een zondaar is, waarna de man opnieuw een verklaring aflegt over het gebeurde. De Farizeeën zeggen dat zij niet weten vanwaar de Here Jezus gekomen is. Op deze aantijging gaat de man nu een antwoord geven, waar de Farizeeën niet blij mee zijn. Hij zegt: “Hierin is toch iets wonderlijks, dat gij niet weet, vanwaar Hij komt, maar mijn ogen heeft Hij geopend. Wij weten, dat God naar zondaars niet hoort, maar is iemand godvruchtig en doet hij zijn wil, die verhoort Hij” (vers 30,31). Dat was een opmerking waarover de Farizeeën mochten nadenken. Maar de man belijdt nog meer en toont daarmee zijn geestelijke groei: “Van eeuwigheid is het niet gehoord, dat iemand de ogen van een blindgeborene geopend heeft. Als deze niet van God was gekomen, had Hij niets kunnen doen.” (vers 32) In tegenstelling tot de Farizeeën belijdt de man nu dat de Here Jezus wél van God gekomen was. Gevolg? “En zij wierpen hem uit” (vers 34). Van deze voorheen blinde man waren de ogen geopend voor wie de Here Jezus is en hij zag meer en beter dan zij die alleen schriftkennis hadden, maar geen geloof.

Toen de Heiland vernam dat de man was uitgeworpen, trof Hij hem aan en ging met hem in gesprek. De Heiland vroeg aan de man of hij in de Zoon des mensen geloofde, waarop de man vroeg wie deze Zoon des mensen is, opdat hij in Hem zou mogen geloven. Daarop vertelde de Here Jezus dat Hij, die tot hem sprak, de Zoon des mensen is, waarop de man beleed: “Ik geloof, Here, en hij wierp zich voor Hem neer” (vers 38). Vervolgens sprak de Here verder over het oordeel dat zal komen over hen die menen te kunnen zien, maar blind zullen worden door hun ongelooft (vers 39).

De geestelijke groei van de blinde man omvat meerdere stappen:

- De mens, die Jezus genoemd wordt (vers 11),
- Hij is een profeet (vers 17),
- Hij komt van God, (vers 33),
- Ik geloof Here (vers 38),

- Hij werpt zich voor Hem neer (vers 38).
Kent u die groei ook in uw leven?

De Bijbel noemt nog een andere Farizeeër, die ook blind was voor de Persoon van de Here Jezus (Hand. 9:1-19). Deze man, die een theologische opleiding had gehad aan de voeten van de bekende rabbi Gamaliël (Hand. 22:3), ontbrak het aan het zicht op de Heiland en zijn volgelingen. Deze jonge Farizeeër heette Saul (Hand. 7:58). Deze jongeman droeg dezelfde naam en kwam uit dezelfde stam (Benjamin) als koning Saul, die voorheen David (Geliefde) vervolgde. Hij verwoeste de gemeente en wierp de christenen in de gevangenis (Hand. 8:3). Gedreven door zijn haat, trok hij op naar Damascus om de volgelingen van de Here Jezus in die stad ook in gevangenschap over te leveren in Jeruzalem.

Maar toen werd hem vanuit de hemel een halt toegeroepen. De Here Jezus zei toen iets tot Saul, wat bijzondere aandacht verdient. De Here zei niet: Saul, Saul, waarom vervolgt gij mijn gemeente, maar Hij zei: “Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?” (Hand. 9:4). Met deze woorden toonde de Here Jezus aan Saul dat Hij en zijn gemeente een onverbreekelijke eenheid vormen. Christenvervolging betekent dus ook: Christusvervolging! (zie Joh. 15:20) Uit de eerste woorden die Saulus dan spreekt (er is al een begin van zijn naamsverandering), blijkt zijn volkomen onwetendheid aangaande de Persoon van de Here Jezus. Saulus kende de Here Jezus niet, maar omdat de stem uit de hemel kwam beseftte hij wel, dat alleen de Here zo kon spreken. Vandaar ook zijn vraag: “Wie zijt Gij, Here?” (Hand. 9:5) Toen volgde het antwoord dat Saulus niet verwacht had. Hij hoorde de stem uit de hemel tot hem zeggen: “Ik ben Jezus, die gij vervolgt”. Nogmaals, Saulus dacht een groep christenen te vervolgen, maar hij vervolgde daardoor de Here Jezus Zelf.

Iedereen die in de Here Jezus gelooft als zijn Heiland en Verlosser, heeft een plaats gekregen in het lichaam van Christus en vormt met Hem en ook samen met de andere gelovigen een goddelijk eenheid. Sau-

lus, wiens naam later werd veranderd in Paulus (geringe), schreef later aan de gelovigen in Corinthhe: “Gij nu zijt lichaam van Christus...” (1 Kor. 12:27), en ook: “zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, ...” (Rom. 12:5). “En Hij (God) heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem (de Here Jezus) als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt” (Ef. 1:22,23).

Opdat de geestelijke blindheid van Saulus hem duidelijk zou worden, kon hij nu met zijn geopende ogen niets meer zien! (vers 8). Hij had slechts enkele woorden van de Here Jezus gehoord, maar dat was voldoende om een totale ommekeer in zijn leven te brengen.

In Damascus woonde een discipel van de Here Jezus, genaamd Ananias en tot hem sprak de Heiland. De Heiland noemde alleen zijn naam: ‘Ananias’ en omdat Hij de stem van de Heiland kende, vroeg hij niet zoals Saulus: Wie zijt Gij, Here, maar hij zegt eenvoudig: “Zie, hier ben ik Here” (vs.10^b). Hij kende de stem van de goede Herder (Joh. 10:3-5). Dit schaap van de goede Herder kon de Here gebruiken om een blinde Farizeeër de ogen te openen. Ananias wees de Here erop hoeveel kwaad Saulus de heiligen in Jeruzalem had aangedaan. Maar de Here zei tot Ananias: “Ga, want deze (Saulus) is Mij een uitverkoren werktuig, om mijn naam te brengen voor heidenen, koningen en kinderen van Israël, want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet ter wille van mijn naam” (vers 15,16).

Saulus, die het voornemen had gehad om de volgelingen van de Here Jezus te laten lijden, zou nu zelf het lijden moeten ondergaan dat hij anderen gedacht had aan te brengen (2Kor. 11:24-29). Toen Ananias vervolgens Saulus de handen oplegde, sprak hij hem aan als ‘broeder’. Hij zegt tot hem dat hij gezond is door de Here Jezus en dat is “de Jezus, die u verschenen is op de weg...opdat gij weer zou zien én met de Heilige Geest vervuld worde. En terstond vielen hem als schubben van de ogen en hij kon weer zien!” (vers 17,18). Saulus was voorheen ziende blind, maar na de ontmoeting met de Here Jezus werden hem de ogen geopend.

Hebt u ook al de Here Jezus ontmoet in uw leven? Hij wil u graag, door zijn woord, de ogen openen voor wie Hij is. Want er komt een moment dat elk oog Hem zal zien, en “dat zij Hem (St.vert. ‘Mij’) zullen aanschouwen, die zij doorstoken hebben, en over Hem een bittere rouwklacht zullen aanheffen” (Zach. 12:10). Maar dan is het te laat! Kies dan heden wie gij dienen zult!!

**“Wie de wil van God doet,
blijft tot in eeuwigheid.”**

(1Joh. 2:17)

De belangrijkste kennis is:
weten wat God wil.
De belangrijkste inspanning:
doen wat God wil.

Binnen Gods wil bestaat er geen
mislukking,
buiten Gods wil bestaat er geen
succes.

Brood des Levens

Daarvan heeft de Here Jezus zelf gesproken tegen de mensen die hem gevolgd waren over het meer heen. Zij waren Hem achterna gereisd omdat ze eerder door Hem brood hadden gehad. Bij die gelegenheid hadden meer dan vijfduizend mensen te eten gekregen van vijf gerstebroden en twee vissen en er was nog overgebleven ook. Zo'n wonder wilden ze wel elke dag meemaken en bovendien was het wel makkelijk wanneer een ander je het voedsel voorzette zonder dat je er enige moeite voor behoefde te doen. "Jezus zeide tot hen: Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten." (Joh. 6:35) Veel eerder had de Here Jezus ook al gesproken over brood, toen Hij door de satan werd verzocht in de woestijn. Op de uitnodiging van de satan: "Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan dat deze stenen brood worden", antwoordde Hij: "Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle Woord, dat uit de mond Gods uitgaat" (Matth. 4:3,4).

Wij weten heel goed dat we ons moeten voeden om in leven te blijven. En zeker vandaag de dag weten we ook dat we gezond voedsel tot ons moeten nemen. We moeten oppassen om niet te eenzijdig te eten en uit alle vijf segmenten van de voedselschijf dagelijks een portie tot ons nemen. Meer dan ooit liggen de schappen vol met biologische voedingsmiddelen. Men wil graag gezond zijn en blijven; gezonde voeding is daarvoor een van de voorwaarden. We zijn graag bereid daarvoor wat moeite te doen en waar nodig extra te betalen.

Wanneer we zo om gaan met het voedsel dat we tot ons nemen om ons lichaam te voeden, hoe is het dan met ons geestelijk voedsel? Gaan we daar ook zo zorgvuldig mee om? Zijn we kritisch op wat we horen en lezen? De Here Jezus zegt: "Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle Woord, dat uit de mond Gods uitgaat." Wij weten uit de eerste ver-

zen van het Johannesevangelie dat de Here Jezus zelf het Woord Gods is. Hij is het Woord dat vlees geworden is en onder ons heeft gewoond. En Hij zegt van zichzelf: Ik ben het brood des levens. En ook: “Ik ben het levende brood, dat uit de hemel neergedaald is. Indien iemand van dit brood eet, hij zal in eeuwigheid leven; en het brood dat ik geven zal, is mijn vlees, voor het leven der wereld.” (Joh. 6:51) Gelooft u in de Here Jezus? Gelooft u dat Hij Degene is die voor uw zonden gestorven is aan het kruis van Golgotha? Is Hij de vaste grond waarop uw anker eeuwig hecht? Dan mag u het weten eeuwig leven te hebben, dan behoeft u geen honger en dorst meer te hebben want dat kunt u zich voeden met Hem, die het brood des levens is. Hoe doet u dat? Door in de Bijbel te lezen, want de Bijbel is Gods Woord. Nogmaals, daarvan sprak de Here: “Niet alleen bij brood ..., maar van alle Woord dat uit de mond Gods uitgaat.”

Er is een lied wat zegt:

*Jezus is het brood des levens,
uit de hemel neergedaald;
Hij schenkt aan de ziele voedsel,
waar geen and're spijs bij haalt.*

(G.L. 35:4)

Die laatste regel is belangrijk om eens over na te denken: als we ons voeden met het Brood des Levens; met Hem die van de hemel neerdaalde en na het volbrengen van zijn verlossingswerk aan het kruis, gestorven en weer is opgestaan; met Hem die naar de hemel is opgevaren en aan de rechterhand Gods is en ook voor ons bidt, dan is dat voor ons genoeg. Van Hem lezen we in de Bijbel, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament.

Hoe wonderlijk is dat: in het Oude Testament wordt de naam Jezus niet genoemd en toch legde Hij zijn discipelen uit wat in de boeken van Mozes, de profeten en de Psalmen op Hem betrekking had. En in het Nieuwe Testament mogen we lezen van die oneindige genade van God

voor verloren zondaren. God wil ze in zijn armen sluiten en Hij kan hen vergeven wanneer ze tot Hem komen op grond van het werk van Zijn Zoon aan het kruis. Hoeveel is er te ontdekken in de Bijbel! Dan moeten we met de dichter van het lied zeggen: daar haalt geen andere spijs bij!

Ruim 33 jaar geleden ontstond dit blaadje dat als doel had de lezers er op te wijzen dat het lezen van de Bijbel een rijke zegen inhoudt. We hopen dat ook bij u dat doel is bereikt en dat u meer in uw Bijbel bent gaan lezen. Als dat waar is en u daarvan de zegen ondervindt, is zo'n blaadje niet meer nodig. Zoals Prediker 3:1 zegt: "Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd;...", zo is ook voor dit blaadje die tijd gekomen en zal het niet meer verschijnen. Voedt U zich met de gezonde voeding van het Woord van God, de Bijbel en bidt u de Here om hulp daarbij. Hij wil wijsheid en inzicht geven in alle dingen. Dan mogen we achter Hem aan de weg gaan naar de hemelse stad die Hij ons heeft bereid.

*Heer, wees mijn gids op heel mijn levenspad,
Wees Gij mijn gids.
Wijs mij de weg naar Sions gouden stad,
Wees gij mijn gids.
Blijf dicht bij mij; ga stap voor stap mij voor;
Dan ben 'k gerust en veilig volg 'k uw spoor.
(G.L. 228:1)*